

когато той не стане чистъ? И най-подиръ, съ какво могатъ ни показа своята образованность новытъ Гърцы? Не помикътъ ли тѣ, които укоряватъ Българитъ въ расположенность къмъ унията, че было ѣ време, когато почти сичкото духовенство на Византійската имперія подинаса Унія съ Римъ? Най-послѣ, кой повече интригува въ Цариградъ: гръцкытъ ли фанаріоты или малочисленнытъ представители на българската интелигенція?

При сичко туй, въ послѣднѣ време туй безумно и призрачно упорство, съ което Гърцытъ са отнасяхъ къмъ исканіята на Българитъ при новото възбужданье на този въпросъ въ 1857 г., и въ слѣдующытъ години, наченва, по видимому, да са замѣнява отъ единъ видъ умѣренность. Най-важната и рѣшителна стѣпка къмъ осъществяваньето на праведнытъ домогванія на Българитъ ѣ била сторена отъ патриарха Григорія VI, който изъевиля готовность да отвърди независимъ почти екзархатъ за българската черкова. Но и този патриархъ не можи да са откаже отъ съблазъна за да запази преобладаніето на гръцката Іерархія, а слѣдователно и на гръцката народность тамъ, дѣто българскыйтъ элементъ, ако и да са евява преобладающъ, ѣ отъ часть размѣсенъ съ гръцкыя. Ето защо патриархътъ не пріе Султанова ферманъ отъ 1870 г., който въ пицо почти не са отличава отъ проекта на самага Григорія, освѣнь въ опредѣленіето и въ числото на епархїитѣ, които трѣбаше да влѣзхтъ въ болгарскыя Екзархатъ.

Гърцытъ, ако и да дигнахъ ржка отъ придуманска България, не рачхтъ обаче и да чуиктъ за отричаньето си отъ своитѣ мнимы черковны и народны правдини на сичкото българско население по Тракия, Македонія и Албанія! Почти на туй са и свъръ българскыйтъ черковень въпросъ, който за